

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1217/2017
07.12.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела противправно лишење слободе из члана 132. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душице Лепојевић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу ЗК 264/14 од 08.02.2017. године (исправљене решењем истог суда ЗК 264/15 од 29.06.2017. године) и Вишег суда у Крушевцу Кж1 199/17 од 04.09.2017. године, у седници већа одржаној 07.12.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душице Лепојевић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу ЗК 264/14 од 08.02.2017. године (исправљена решењем истог суда ЗК 264/15 од 29.06.2017. године) и Вишег суда у Крушевцу Кж1 199/17 од 04.09.2017. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП и 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу ЗК 264/14 од 08.02.2017. године, (исправљеном решењем истог суда ЗК 264/15 од 29.06.2017. године), окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела противправно лишење слободе из члана 132. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци, и истовремено одређено да се ова казна неће извршити, уколико окривљени у року од 1 (једне) године од дана правноснажности наведене пресуде, не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан да Основном суду у Крушевцу на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 2.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 199/17 од 04.09.2017. године, одбијене су као неосноване жалба окривљеног АА и жалба његовог браниоца, адвоката Душице Лепојевић, а пресуда Основног суда у Крушевцу ЗК 264/14 од

08.02.2017. године (исправљена решењем истог суда ЗК 264/15 од 29.06.2017. године) је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднела бранилац окривљеног АА, адвокат Душица Лепојевић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2) ЗКП).

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се по закону не могу заснивати. У том смислу као незаконит доказ, бранилац означава записник о испитивању сведока оштећене ББ, сачињен дана 30.12.2014. године, приликом испитивања наведеног сведока од стране Основног јавног тужиоца у Крушевцу, будући да је испитивање наведеног сведока обављено супротно члану 300. став 1. ЗКП, јер јавни тужилац није упутио позив окривљеном АА и његовом браниоцу, ради присуства испитивању наведеног сведока, па је ово испитивање обављено без присуства окривљеног и његовог браниоца.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 300. став 1. ЗКП прописано је да је јавни тужилац дужан да браниоцу осумњиченог упути позив да присуствује саслушању осумњиченог, односно да осумњиченом и његовом браниоцу упути позив, а оштећеног обавести о времену и месту испитивања сведока или вештака.

Врховни касациони суд најпре налази да из списка предмета произилази да је сведок ББ, испитана дана 30.12.2014. године, од стране Основног јавног тужиоца у Крушевцу, без присуства окривљеног АА и његовог браниоца, те да јавни тужилац није упутио позиве окривљеном и његовом браниоцу, да присуствују испитивању поменутог сведока.

Полазећи од наведеног, и цитираних законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, исказ сведока ББ, дат на записнику о испитивању сведока од 30.12.2014. године, пред Основним јавним тужиоцем у Крушевцу,

прибављен је супротно члану 300. став 1. ЗКП, па нижестепени судови нису могли користити исказ наведеног сведока у доказном поступку.

Међутим, по налажењу овог суда, с обзиром на друге доказе, јер су нижестепени судови чињенично стање у предметном поступку утврдили и на основу исказа сведока ВВ, као и делимично на основу исказа сведока ГГ – то у конкретном случају, по оцени овог суда, није дошло до битне повреде одредаба кривичног поступка у смислу члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је нужно укидање правноснажних пресуда. Наиме, очигледно је да би и без исказа сведока оштећене ББ, била донесена иста пресуда.

Имајући у виду наведено, по налажењу Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљеног указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости се истиче и то да је оштећена у свом исказу датом на главном претресу, у потпуности „повукла оптужбу“, због чега бранилац сматра да јавни тужилац није имао права да даље поступа у конкретном предмету, већ су према оцени браниоца, и суд и јавни тужилац имали обавезу да поступе у складу са одредбама члана 352. ЗКП.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује да је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, то јест да је побијаним пресудама учињена повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, из разлога што се кривично дело за које је окривљени правноснажно оглашен кривим (противправно лишење слободе из члана 132. став 1. КЗ) гони по службеној дужности, за чије гоњење је овлашћени тужилац- јавни тужилац, па је стога промена исказа оштећене на главном претресу, у конкретном случају, без утицаја на постојање оптужбе овлашћеног тужиоца.

Због наведеног, по налажењу овог суда, неосновано бранилац окривљеног истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости, бранилац указује и да јавни тужилац приликом предузимања првих радњи у истрази, није осумњиченом доставио наредбу о спровођењу истраге, те да је тиме поступио супротно члану 297. став 1. и став 3. ЗКП.

Поред тога, у захтеву се указује да су разлози побијане првостепене пресуде противречни изреци, то јест да је иста донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Такође, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и то да испитивање сведока у конкретном случају, није вршено уз правилну примену одредбе члана 402. ЗКП, јер према наводима захтева, није поштовано

начело расправности и начело страначког поступка, а то је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде, због чега бранилац сматра да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП.

Како члан 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 297. став 1. и став 3, чл. 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, то је Врховни касациони суд, захтев браниоца окривљеног, у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених ралога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП, у делу у коме је захтев одбио као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник
Марина Радосављевић, с.р.**

**За Председника већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**